

της Μαρίας Ηλίου.

— Ποια είναι η δουλειά του σκηνογράφου;

«Η σκηνογραφία είναι ό,τι βλέπουμε στη σκηνή. Ο σκηνογράφος είναι αυτός που διαμορφώνει το σκηνικό χώρο αλλά τις περισσότερες φορές έχει και την ευθύνη των κοστούμιών. Η δουλειά μας απαιτεί συνεργασία τόσο με το σκηνοθέτη όσο και με τους σχεδιαστές των φώτων, επειδή ο φωτισμός είναι πολύ σημαντικός σε σχέση με το οπτικό αποτέλεσμα. Σκηνογράφος και σκηνοθέτης πρέπει από κοινού να αποφασίσουν τη γραμμή που θα ακολουθηθεί σε μια παράσταση. Αυτή είναι η βάση. Ο σκηνογράφος οφείλει να ξέρει, να καταλαβαίνει και να επιλέγει. Να καταλαβαίνει σε τι αναφέρεται το έργο. Να ξέρει στοιχεία ιστορικά, στοιχεία της συγκεκριμένης περιόδου, δηλαδή ποια θα ήταν η πραγματική κατάσταση την εποχή, τη χρονική στιγμή, στο συγκεκριμένο τόπο κ.ο.κ. Βέβαια το σημαντικότερο είναι να επιλέξεις τι είναι το χρήσιμο που θα μπει στο σκηνικό χώρο. Το άλλο σκέλος είναι ο σκηνικός χρόνος, ο οποίος σχετίζεται με το θεατρικό λόγο. Στη σκηνογραφία και η μία καρέκλα σημαίνει κάτι. Τίποτα δεν είναι τυχαίο, καθετί αποκτά τον κώδικά του πάνω στη σκηνή».

Λέα Κούση

— Μιλήστε μας για την παράσταση του έργου «Λαχτάρα για κεράσια».

«Το έργο είναι ποιητικής προσέγγισης, ανάλαφρο και με στοιχεία μουζικαλ. Η ιστορία αφορά δύο ανθρώπους — μια γυναίκα κι έναν άντρα — που συναντιούνται σ' ένα τρένο και διηγούνται τη ζωή τους ο ένας στον άλλο, υποδυόμενοι τα πρόσωπα στα οποία αναφέρονται. Η εξέλιξη επιφυλάσσει μια έκπληξη για τους θεατές. Το έργο έχει πολλά αυτοβιογραφικά στοιχεία. Η συγγραφέας Α. Οσιέτσκα είναι η πιο γνωστή Πολωνέζα στιχουργός της τελευταίας εικοσαετίας. Ήταν γοητευτική και πανέμορφη γυναίκα. Είναι πολύ λυπηρό ότι πέθανε

ένα μήνα αφότου μας έδωσε τα δικαιώματα. Την παράσταση έχει σκηνοθετήσει ο πολύ καλός Πολωνός σκηνοθέτης και πρωταγωνιστής του Βάντα Ντ. Ολμπρίσκι. Παίζουν η Τατιάνα Λύγαρη και ο Ανδρέας Νάτσιος. Τη μουσική, που παίζουν ζωντανά τρεις μουσικοί, έγραψε ο Μηνάς Αλεξιάδης.

Την προσαρμογή των στίχων έχει κάνει η Αφροδίτη Μάνου. Τα κοστούμια σχεδίασε η Ντόρα Λελοῦδα και οι χορογραφίες ανήκουν στη Νατάσα Ζούκα».

— Η παράσταση δίνεται μέσα στο τρένο. Γιατί επιλέχθηκε ένας τόσο ασυνήθιστος χώρος και τι δυσκολίες αντιμετωπίσατε;

«Την ιδέα μας την έδωσε ο χώρος όπου εξελίσσεται η υπόθεση. Κάναμε λοιπόν την πρόταση στον ΟΣΕ, ο οποίος την αγκάλιασε με πολύ μεγάλη συμπάθεια. Μας παραχώρησε ένα τρένο από αυτά που βρίσκονταν σε απόσυρση, αναλαμβάνοντας και όλο το κόστος της επισκευής. Βάλαμε ένα στοίχημα κάνοντας αυτό το εγχείρημα, γιατί το πρόβλημα του χώρου είναι όχι τόσο ότι είναι μικρός, όσο ότι είναι χαμηλός. Τα δύσκολα σημεία, όπως ο φωτισμός, αντιμετωπίστηκαν. Βοήθησε σ' αυτό και η άνεση χρόνου. Δεν αισθανόμασταν με το μα-

χαίρι στο λαιμό, έτσι το χαϊδέψαμε το όλο πράγμα, είμαστε και μια ομάδα φίλων, το είδαμε τρυφερά και αυτό νομίζω ότι φαίνεται. Το αποτέλεσμα είναι κεντηματάκι. Η μεγαλύτερη δυσκολία στην παράσταση είναι η εγγύτητα με το θεατή. Δεν έχει περιθώριο να ψευτίσεις τίποτα. Για τον ηθοποιό είναι επίσης ζόρικη ιστορία, πρέπει να είναι παρών με την ίδια ένταση κάθε βράδυ διαρκώς».

Η «Λαχτάρα για κεράσια» πρόκειται να ταξιδέψει προς τη Βόρεια Ελλάδα, μετά την Αθήνα. Όσο για τη Λέα Κούση, ασχολείται ήδη με τη νέα παραγωγή του θεάτρου «Στοά», «Το πρόβλημα του Κάστα, ένα νεοελληνικό έργο που σατιρίζει την ελληνική νεολαία.

Παράλληλα δουλεύει πάνω στην ταινία «Καυτή γραμμή» του Ηλία Φραγκάκη.

Αδαμαντία Καρυοφύλλη

Οι επί σκηνής συντελεστές του θεατρικού έργου «Λαχτάρα για κεράσια»

Στο σταθμό του Ρουφ, στις σιδηροδρομικές γραμμές, ένα παλιό τρένο μετατράπηκε σε θεατρικό χώρο, για να φιλοξενήσει μια όμορφη παράσταση. Το έργο «Λαχτάρα για κεράσια», της Πολωνέζας συγγραφέα Α. Οσιέτσκα ανέθηκε από το θεατρικό οργανισμό ΑΞΑΝΑ και θα παίζεται όλη τη χειμερινή σεζόν. Ένα σημαντικό κομμάτι του πρωτότυπου και τολμηρού αυτού εγχειρήματος ανήκει στη σκηνογράφο Λέα Κούση.

Η Λέα Κούση γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε σκηνογραφία - ενδυματολογία στην Wimbledon School of Art του Λονδίνου. Παράλληλα παρακολούθησε μαθήματα φωτισμού, φωτογραφίας και κατασκευών. Από το 1981 εργάζεται στην Ελλάδα ως σκηνογράφος - ενδυματολόγος, κυρίως στο θέατρο, αλλά και στον κινηματογράφο. Για την τηλεόραση έχει σκηνογραφήσει δύο θεατρικές παραγωγές της ΕΤ1.

Δουλειά της παρουσίασε στην Πανελλήνια Έκθεση Σκηνογραφίας, στην γκαλερί «Άποψη» το 1986 και στην Έκθεση Σκηνογραφίας Παιδικού Θεάτρου στο Πολιτιστικό Κέντρο «Μελίνα Μερκούρη» το 1996. Έχει σκηνογραφήσει περί τις 80 παραστάσεις σε συνεργασία με κρατικά και δημοτικά θέατρα, με ιδιωτικούς θιάσους και με ομάδες σύγχρονου χορού. Οι παραστάσεις αυτές αφορούν έργα αρχαιοελληνικού δραματολογίου («Πλούτος του Αριστοφάνη με το ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων, «Φοίνισες» του Ευριπίδη με το Δημοτικό Θέατρο Περιστερίου κ.ά.), νεοελληνικού δραματολογίου («Νταντάδες» του Σκούρτη με το Θεσσαλικό Θέατρο, «Ενυδρείο» του Μουρελά με το ΚΘΒΕ, «Ο φονιάς» του Μ. Ευθυμιάδη με το Δημοτικό Θέατρο Πολίχνης, «Κοίτα τους» του Μ. Ποντίκα με το θέατρο «Στοά» κ.λπ.), καθώς και ξένου κλασικού και σύγχρονου ρεπερτορίου (ενδεικτικά αναφέρουμε «Το σπίτι της Μπερνάντα Άλμπα» του Λόρκα με το Θεατρικό Εργαστήρι Καβάλας, «Ο κλήρος του μεσημεριού» του Κλοντέλ με το θέατρο «Σημείο», «Το παιχνίδι του έρωτα και της τύχης» του Μαριβό με το θέατρο «Σύγχρονος Λόγος», «Κάτι σαν ερωτική ιστορία» του Α. Μίλερ με τη «Νέα θεώρηση», «Ο χορός του θανάτου» του Στρίντμπεργκ με το ΚΘΒΕ).